

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

L'alcalde Areny

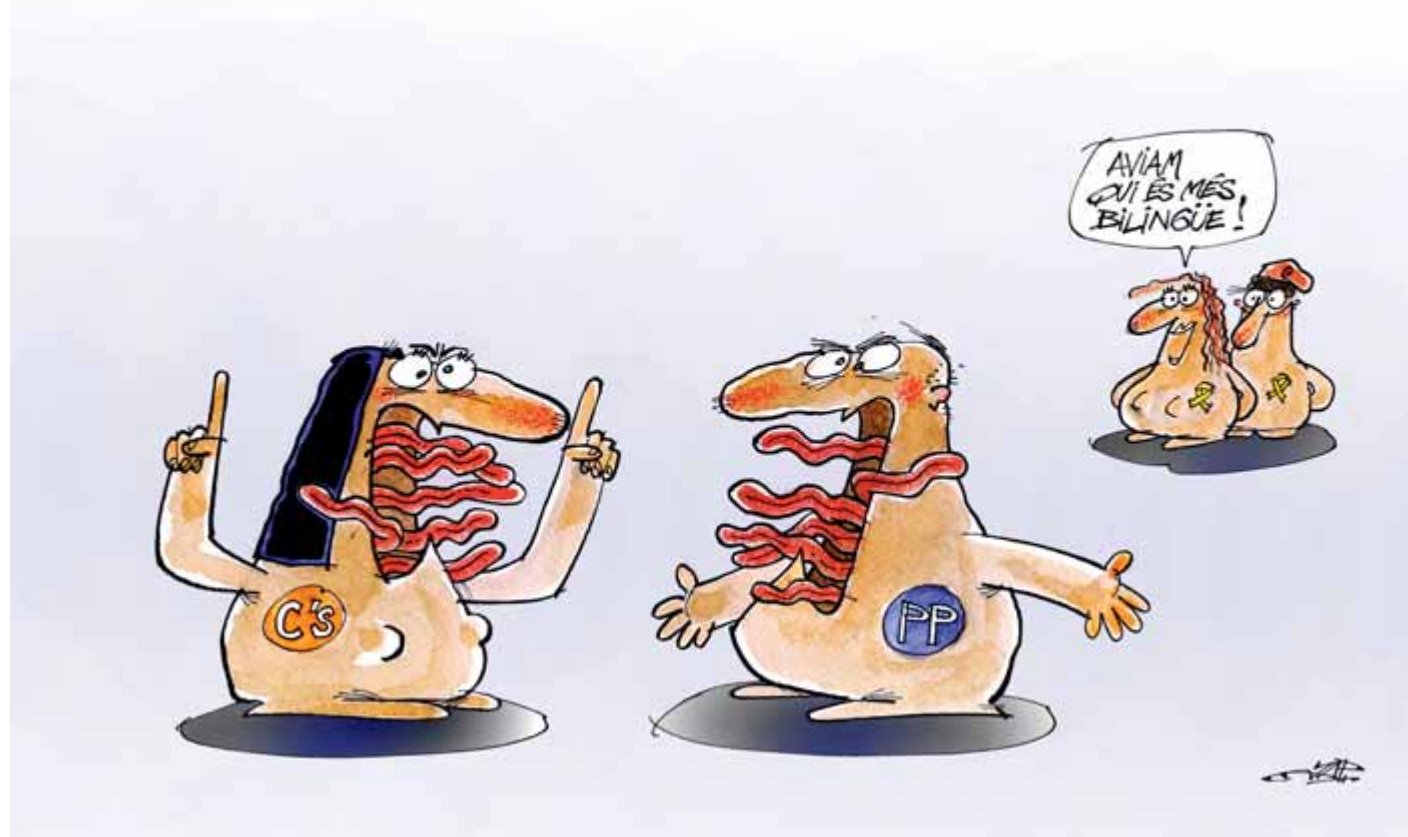
Si coneixen Lleida segur que els sonarà l'avinguda de l'alcalde Areny, aquella que ressegueix el curs del Segre des del pont nou fins al de la universitat. El que alguns no saben, potser, és que Ramon Areny, a banda de ser un home culte i viatjat, va ser alcalde de Lleida precisament entre l'abril del 1939 i el gener del 1941. I que en aquest període negre, a la ciutat es van produir centenars d'afusellaments, mentre que centenars de persones més van morir a causa de la duresa de les condicions de vida a les presons franquistes.

I encara hi ha més coses. Gràcies a la feina dels historiadors, també s'ha localitzat documentació que implica de manera directa aquest alcalde tant amb la depuració de funcionaris considerats desafectes al règim com, i això és encara més greu, amb diversos assassinats ocorreguts a la capital del Segrià durant el seu mandat. Com a exemple, la carta que Areny va escriure al jutge militar número 2 el dia 7 de setembre del 1939 i en la qual denuncia que "los antecedentes

Alcalde de Lleida entre 1939 i 1941, té un carrer malgrat els afusellats, els assassinats i els funcionaris depurats durant el seu mandat

recogidos por mis agentes y los medios de información de que dispone mi autoridad resulta que Bautista Aguila Badia pertenecía de antiguo al POUM [Partit Obrer d'Unificació Marxista]". Posteriorment, Areny explica al jutge com aquest militant comunista va ser detingut i empresonat pels fets del 6 d'octubre del 1934 i que durant la guerra va tenir diversos càrrecs, com el de comissari polític. Baptista Aguilà va ser executat el 27 de desembre d'aquell mateix any.

Aquesta passada setmana, ha tingut lloc la vista judicial per la denúncia presentada per la Plataforma Lleida Lliure de Franquisme contra l'Ajuntament presidit per Àngel Ros per haver mantingut en el nomenclàtor dels carrers el nom d'Areny i de set dirigents franquistes més, cosa que contravindria la llei de memòria històrica. La Plataforma ha portat la reivindicació als jutjats després que el govern municipal fes cas omís tant a les peticions de la societat civil com a les dels representants polítics de l'oposició a l'Ajuntament. Una vegada més, PSC, Cs i PP (el bloc del 155) ha funcionat com una màquina contra la dignitat.

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Els solcs de la traducció

Tots els diaris van reproduir di-marts passat la mateixa fotografia d'un home de cabells emblanquinats i ulleres fosques, una fotografia sense cap formalitat, que semblava obtinguda d'un àlbum familiar, amb la qual donaven la notícia que acabava de morir el traductor Joan Fontcuberta. La majoria d'articles, tots d'una gairebé idèntica brevetat, reproduïen el mateix text facilitat per l'editorial per a la qual havia treballat més sovint els últims anys, i alguns, per evitar confusions amb un reconegut fotògraf que es diu igual, remarcaven el segon cognom, cosa que no va impedir que algun mitjà es fes un embolic de tota manera. La mort d'un traductor no sol ser mai notícia, no almenys cap de destacada. I, tanmateix, qui de nosaltres pot afirmar que de debò ha llegit Homer, o Joyce, o Brecht, i no la llengua del seu traductor? La pèrdua de Joan Fontcuberta em resulta tan violenta i irreparable com si acabés d'assabentar-me de la mort de qualsevol dels escriptors que ha traduït, com si acabés de morir-se Franz Kafka o Thomas Mann o Stefan Zweig o, pitjor en-

“La pèrdua de Joan Fontcuberta equival a tornar a veure morir Zweig

fer dir coses com si fos de nou, li pot descobrir girs gramaticals amb els quals no s'havia atrevit, li pot revelar una flexibilitat desconeguda sense abandonar el seu to familiar, l'allibera del lloc comú, la frase anodina, el ritme cançoner. Albert Manent va dir fa molts anys que si la nostra cultura desaparegués sota el foc per algun cataclisme, n'hi hauria prou de salvar de la pira dos llibres, encara que fos a l'últim moment, perquè la reconstrucció completa de la llengua fos perfectament possible. Un d'aquests llibres era *Nabí*, de Josep Carner; l'altre, *L'Odisea* d'Homer, traduïda per Carles Ribba. La imatge és venturosa: el bon traductor que es posa al servei d'un text desplega una labor creativa equiparable a la d'un poeta, i igual que ell pot eixamplar el propi idioma fins a fer-li saltar guspines de goig. Amb la mort de Joan Fontcuberta, tinc la impressió que Hofmannsthal emmudeix definitivament, que Zweig torna a agonitzar a la seva habitació d'hotel, que Rilke ja no sabrà com adreçar-se per carta a Lou-Andreas Salomé. No és una nota petita, és un buit enorme.